

AIATAR

I

V.MCMXXIV

KADUID OLED KAHAN KATA...

Kauged teid kaikin...

Ikseinde...

Handaks kaug e'...

Ikseinde...

Handaks vöör...

Ikseinde...

Viibiden siin - kadu

Saan ma:

Hingen kurbus,valu,

lõhkes rind,

Siika kofutalm

Katgu hind.

See mul süüandud vööraks,

Sylnaks ka,

Kodu mülle endas

Solu ta.

Alustan veel kudu

Kusav,

Taanat palen...

Zaun...

Aidast levis tanevale õite magusaid lõhnu. Virve ningas täiel söömui. Ja ta astus kergeil sammul läbi vaikke linna. Vaid aidades summasid mesilased ja sillerdasid linnud.

Jõudes koolimaja ette, pidi astuma Virve varavast sisse. Kooliskäimine oli saanud tal hankumuseks. Kuid sääl tuli tal meele, et on pünäpäev. Uhes toligea tuli neil meele, et kaks nädala parast peab lankuma koolist jäädavalt.

Ei kunagi ta tule tagasi maija, kus elat palju aastaid. Ei ilalgi ta tule tagasi linna, kus mõõdud elu ilusam seg.

Hellinult sammus Virve edasi. Korraks tuli tal meele, et täna hommikul pidi kontama Heinoga Vallimäel. Neiu kiirendas käiku ja varea tahtsklaasid ta roosapukalised jalad mõõda kivitreppli, mille ääres õitsesid sirelid ja ülal kõrguses helkibid paikoses Vene kiriku kuldseid ristid ning ümarduasid sinised kuplid veel sinisemal taeval.

Trepist ülal jõudnud, siirdus Virve puistetele, mis olid pünakuna täis kevadhommikust sarni. Suurist puist moodustet avarais heleroneelisis võlvialuseis, mis piirat mõlemalt poolt valgecielise pünastikuga, vahtsesid õrnemad heid, suursugusemad lõhnad ja ilusamad värvid. Ning puude vanelt paistvad vanad varemad olid kaotanud sel hommikul oma raskeparase halluse ja nutva nukruse.

Kuid kuhu iganes Virve pilk ulatas, ei elaud näha ühtki inimhinge. "Ah, kui vane mõistab vaikkekodanlane" hommikast, karget ilat" - hüüdis neiu poolkurvalt.

Äga kuhu oli jäänd Heino? Virve ootas, huikas ja otsis, ent sõjats.

Siimeks jooksis ta valli rännakul mõõda alla tanevale. Siin futtasid naised piima järele. Ja nocvides koorutasid kaasad.

Kõni silmapilk hiljem oli Virve kaudteel. Ta arvas, et kaudteel vast jalutamas Heino. Siin käisid nad ju sageli kevad-õntuul. Käisid siis, kui kaudtas äärsed kraavid olid vete tulvil täis. Ja käisid siis, kui kõnelised armasustest ning kraavidest kostus konnaed kirglik krogin - kevadkontseeri.

äär

Kõik oli aga arusaadav, et Virve saatis kaasa raba-
le linnale, kus ta elas, ja linnale, kus ta elas, tundus
üksikuna, sest ta oli üksik. Siis oli linnale, kus ta elas, ja
linnale, kus ta elas, ja linnale, kus ta elas.

Talupidanmehed jõudis Virve raudtee sillale. Siin
linnale ta pilk madala kallaste vahel kiigendavale jõe
panselile ja parmale linnale rabaale ning seepärast kõrge-
va e maaikule, kus ühel külmal aegselt kalustis.

Tagasi vaadates, märkas Virve, et linnale asus ronelisse
appuvali künkal kui kalustugi. "Surnute ja elavate linnale",
mõeldes neid nähtavaid nähtavaid.

Sellal istusid nelinäi kiriku tornikella päevale
kutsuvad hoida. Ja Virve suvis harkesse mõtiskellu.

Korraga tundis neid palatust ja ta liigatas.
Paik oli tõusnud keskööajaks ning kolm tõusis tülis
aur.

Virve suundus linnale poole. Ta ei tahtnud alla
Vane sõjale neliseid linnale kõnniteede kivid ta jalge
all. Ja ta kortsu kiriku suunas liikuvaid muste kilet
vanu naisi.

"Kohv jastub!" tuikas Virvel linnale meele, ja
ta ruttas.

Lilly Lillik.

Kõrgeid kaitseid ei saanud ka õnnestuda ka seekord: laused
on lihtsad, tunded tühjad, sõnad karedad.

Õnnetusel lahkub noormees põlvilt, tahtmatult
lähuvad kaks risti, ning kõrgule kõsteb palve:

" Jumal, miks ei õnnista Sa mu tööd? Miks? Näed ju
ma vaeva, töötust. Ma ei ihka ju kuulsust, au, tahan
ainult kannilt mälestada kadunut. Kui oleks veel Jumal,
siis võiks aidata!"

Pisarad lüües hääle, pisarast niiskub ka
paber millel mõned read ärajaloodud laulu. Pisarad
õhustavad ka kurbust mis pikkanisi vaibub.

Õnnetuses haarab noormees sulg ja kirjutab, kirjutab
võimalikult lihtsate sõnadega, pehmeti kõlavad sõnad
paberil. Peagi täitub terve lehekülg.

Noormees on rahuldus. Ta loeb ja imestab. Kui pal-
jaks, kui palju tundusid nädal selle laulu-
kirjutamise ajal. Tundusid tal tühjalt, tühjalt
õnnetusest. Nüüd vast-
pooleks, miks leidis ta sõnade nii vähe po-
sitiivset. Ta oli olnud päris kindel, et
ta ei osanud peita oma hinged
tundust, seepärast olid nad ka nii kahvatu-
d.

Katkeid Oscar Wilde "De profundis" est.

Kannatus on pikk, lõpmatu hetk, silmapilk. Meil võimata teda jagada aastajusse. Me võime vaid märgata ta peeneid varjundeid, nyansse; võime vaid märkida tema korrapäralisi ilmusi.

Aeg ei liigu melega, ta pöörleb. Ja pähkavasti pöörleb yhe keskpunkti ymber: - kannatus.

- Meil vaid yks aastaeg: kurbus. Isegi päike ja kuu kui oleks võet, röövit meilt. Kuigi väljan särab päike taevasinan, on valgus, mis tungib läbi tuhm-tumeda klaasi, mille taga istune, igav ja hall. - On igavene hämarus meie tudaen, samuti nagu igavene hämarus meie sydamen.

- Vaevalt nädali sest toodi mind siia. Mõõdusid siin kolm kuud - suri mu ema. Ei tea keegi, ei või teada, kuidas teda arvestin, austin. Tema surm oli kohusav mulle, ja kuigi oli mul kord palju sõnu, ei leia neid nyüd.

Melega võiks väljenda oma kurbust, häbi. Mitte kunagi, si oma loomingu ylimal tipul pole ma tunnud sarnast avaldamatut piina, kui nyüd. On võimatu kirjelda

kannatust, on võimatu, seda ei suuda, seda ei võta

vastu paber.

- Pole ilman hinge, kes ei variseks hirmsate kannatuslööride all. Kannatus on kui haav kust nõrgub veri, kunni ei ligine armastav käsi; - muide nõrgub ka siis veel veri, kuigi mitte enam valu.

- Kun kannatus - saal pyha maa. Kord peab inimesugu mõistma, mis see tähendab, et seal pole tu seda mõistnud. Robbi X) ja temale sarnased olgused vast suudavad seda mõista. -

- Õnnetud - kes targad; nad on kaanekannatavad, lehkemad, nende tunded sygevamad neis omist. Nende silmin avaldub vangla, nende elu on tragöödia, õnnetus õnnetu juhtumise; midagi sarnast, mis annib teisi ka tundma neile. Nad räägivad inimesist, kes sattunud Vanglasse. kui õnnetusest, nad tarvitavad alati seda fraasi ja sellel seisab armastuse suurim tarkus.

- Ent nii pole inimesiga, kes asetat vanglasse. Nad muutuvad seal paariks. Minul ja minu serna veel vaevalt õigus omada õnku, omada päikest. Mõni olemaolu vaid segab veel teiste rõõmu. Vabane vanglast, lähme tagasi ilma, oleme seal kutsunud

X) Robbi- pikemalt-Robert Ross oli Oscar parim sõber.

külastused. Näeme jällegi kuuvalgust, mis pole määrat meil
Meilt võetakse meie oma lapsed, purustatakse isegi
kallimad sidemed, mis meid köidavad inimeseg. Meid on
mõistet elama yksi, kuigi veel elavad meie lapsed. Meile
keeldakse ainus, mis meid oleks tervendanud ja noidanud, mis
oleks valand valtsenud meie purustet sydamesse, toond rahu
meie tinnat hingele.

- Ma pean tunnistama, et nävinsin enese läbi. Si
keegi, olgu ta suur ehk väike, või nävineda teise, vaid
ainult oma käe läbi. Ma võin seda õigeks pidada, seda
ainult veel kinnitada, ehk küll mind võib olla ei usta
veel olevikun. Kui toon selle õnnetu kaebuse, on see ka
maksuv minu kohta. Kui kole, mis tegid inimesed minuga,
ent veel koledam, mis tein ise omale.

- Minu ja mu aastetaja kunsti ning kultuuri
võhki oli symbolne side. Seda taipasin oma elu koidu-
aastail ja pyydsin seda selgita muile kaasaegselle.
Õnningad neist yninesid minuggi, võtsid minu seisukoha,
seda eluldada tunnustet. Harilikult märgatakse niisugust
seisukorda ajaloolaste ja kriitikut poolt alles siis,
kõndud inime, mõõdud see aeg. Ent teisiti oli minuga
see tundsin oma seisukorra ja pyydsin seda tunda and

TOIMIKUUSI

Käesolev "A j a t a r" i on esikvink liidu valjandest. Kuna ta põhiootid ja eespidine ligamine alles määrata, ilmut käesolev vihk kevadväljandena punkt^u kirjandusliku sisuga.

-o-o-

Selles vihus pole avaldat "Propellerile" seadet töid, mille toimeetus paranduse teel yle võttis, kuna nad on osalt juba vanaend sisulades.

Kirjanduslikud

V.O-1. "Uninõgu", A.K. - "Yrgaag" ja "Bepetiitor" jäävad sellest vihus välja rühmitundusel - kuna väljande keust ja luk. arv oli määrat kindlaks juba ennen.

A.P-a.A.R., L.K., A.S-s - avaldasime osa suadetust.

A.S, E.K., K.T. - seadet tööd on sisult nõrgad ja jäävad avaldamata.

Liikmed: Falde Koojanduse Liit.

Liikmed:

A. Syygen.

H. Viidemann, M. Tamm, K. Veikop.

V. Kõrver, H. Kero, A. Soomus.

